

KALBİMİZDESİN

E. Sabri AKSÜT : 12 Ocak 1961 tarihinde Zonguldak'ta doğdu. Gazi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Elektrik Mühendisliği Bölümü'nden 1983 yılında mezun oldu. 1986-1987 yılları arasında İzmir Tarış İplik Fabrikası'nda çalıştı. 1987 yılından bu yana kendisine ait Matris Mühendislik isimli firmasında proje ve taahhüt hizmetleri yürütmekteydi.

1998-1999, 2000-2001, 2002-2003 dönemleri arasında EMO İzmir Şubesi Yönetim Kurulu'nda yer alan Aksüt; ilk iki dönem Sayman Üyelik, üçüncü dönem Şube Başkan Yardımcılığı görevini üstlendi. 2004-2005 ve 2006-2007 dönemlerinde EMO Onur Kurulu Üyeliğine seçilen Aksüt, halen bu görevini yürütüyordu.

Evli ve iki çocuk babası Sabri Aksüt 2007 yılı Haziran ayında öğrendiği akciğerlerindeki rahatsızlık nedeni ile ameliyat olmaya karar verdi. 21 Haziran 2007'den itibaren yoğun bakım ünitesinde yaşam mücadelesi veren Aksüt 6 Temmuz 2007 tarihinde aramızdan ayrıldı.

BİR DEĞİL, ÇOK EKŞİĞİZ !

6 Temmuz Cuma
günü hala umutla
bekleyenler son
haber için yoğun
bakıma
çağrıldıklarında saat
10.10 idi.

18 Haziran Pazartesi günü saat 16.45'te umutla girdiği ameliyathane kapısında başladı kahredici süreç. Aynı gece saat 22.00'de ameliyattan, ertesi gün de yoğun bakımdan çıktı. Çok hızlı bir iyileşme gösteriyordu. Odasına çıktıktan sonra konuşmaya, yemek yemeğe, küçük yürüyüşlere başladı. Her şey iyi gidiyordu. Odasında ailesi ve arkadaşları onu yalnız bırakmadı, ona dokunmaya kıyamadan gözleriyle anlattılar her şeyi. Sabri yanındaki dostları ile birlikte mutlu görünüyordu. Ta ki 21 Haziran gece 01.00 civarında o uğursuz emboli nedeniyle yoğun bakıma dönene kadar. Doktorların bütün uğraşlarına karşın aynı gün 11.00 civarında ikinci bir pıhtıya engel olunamadı. Bundan sonra tehlikeli ama çaresiz kan sulandırma işlemine başlandı. Her şey yeni bir pıhtı ile organlardaki kalıcı hasara engel olmak ve oluşmaları yok etmek içindi. Hastanenin bekleme

salonunda hiç azalmayan dostları ona devam eden iç kanamalarda kan gereksinimini karşılamak üzere gece gündüz bekledi. Her saat belki doktorları da bıktıran sıklıkta ondan haber almak istediler. İyi haberleri abartarak sevenleri ile paylaştılar, kötülerini yüreklerinde sakladılar. Hep iyi haberler alıp iyi haberler vermek istediler. Olumlu tepkilerin arttığı dönemlerde, solunum yetersizliği nedeniyle bağlandığı makineden ayrılması için yapılan çabalar her seferinde olumsuzlukla sonuçlandı. Artık uzayan süreç başka organlarda sorunlara ve yetmezliklere yol açmaya başlamıştı. Böbrek ve karaciğer olumsuz tepkiler veriyor, iç kanama ile pıhtı oluşumu arasında gelip giden tedavi süreci çaresiz kalıyordu. Doktorların yoğun bakımdan çıkışında etrafını saran halka artık her seferinde sessiz ve üzüntülü bir dağılma yaşıyordu. Sabri'nin bekleyenleriyle iletişim kurmak için sürdürdüğü olağanüstü çaba sürüyor, sanki hepimizi görmek ve duymak için hayata tutunuyordu. Dayanılması zor, yorucu ilaçlar ve ağır müdahaleler bile iyiye gidişe, geri dönüşe yetmedi.

6 Temmuz Cuma günü hala umutla bekleyenler son haber için yoğun bakıma çağrıldıklarında saat 10.10 idi.

Eyüp Sabri Aksüt'ü kimimiz üniversiteden, kimimiz Odadan, kimimizde çalışma hayatından tanıyoruz. Kimimiz 29 yıl, kimimiz çok daha az, ama hepimiz tanıyoruz onu. Sadeliikle kurulu özentisiz yaşamı, birikimli kişiliği, paylaşımcı ve örgütsel tavrı ile hem EMO'nun hem bizlerin “bilge”siydi. Sakince dinler, bütünsel olarak görür ve anlaşılır biçimde ifade ederdi. Dürüst olmanın erdem sayıldığı günümüzde bunu sürekli kılmanın belki en zor alan olduğu SMM faaliyetlerinde hem işverenle hem üyeleriyle etik kurallara bağlı ve onurlu bir üretken ilişkiyi yıllarca sürdürdü. Çalıştıkları kişileri etkiler, dönüştürür önce müşteri sonra mutlaka dost olurlardı. İnsani kaygıları bulunmayanlarla iş için bile olsa ilişkisini sürdürmezdi. Çok okurdu. Geçmişle bir işi yoktu. Onu sadece değerlendirilecek bir süreç olarak düşünür, yarına ilişkin değişimleri düşlerdi. Bu yüzden 12 Eylül'ün onda bıraktığı belki de hastalığının başlangıç sebeplerinden olan işkence ve hapisane günlerini herkesle paylaşmaz, kişisel yaralarını toplumsal kayıpların arkasında tutardı. İşini her zaman en iyi yapardı. Zamana ve sözüne sadıktı. Kendinden kaynaklanmayan gecikmeler ve uygulamalardan etkilenir, içselleştirirdi. Özellikle kamu kurumlarının hatalı ve gereksiz uygulamalarına üzülür ve kızardı. Bu yoğunlukta kendine zaman ayırmaz öğlen yemeklerini

İlerici ve demokrat
kişiliği ile Elektrik
Mühendisleri
Odası'nın tüm çalışma
organlarına katkıda
bulundu. Hepimizden
daha fazla EMO'yu
düşündü ve yaşadı.

önemsizce geçiştirirdi. Herkese önkoşulsuz ve iyi niyetle yaklaşır, güvenir ve güvenmek isterdi. Kişisel niyetlerle çözülemeyeceğini bilse de çok kişiye yardım ederdi. Tüm çabalara karşın tasfiye edilmekten kurtulamayan EMO İzmir Şubesi Yardımlaşma Sandığı'nın hep devamından yana oldu, başaramayınca kendine ve yakın arkadaşlarına ait geri ödenen birikimlerin öğrenci bursu olarak aktarılmasını sağladı.

12 Eylül sonrası ilerici ve demokrat kişiliği ile Elektrik Mühendisleri Odası'nın tüm çalışma organlarına katkıda bulundu. Komisyonlarla başlayan ilişkisi sorumluluk ve özveriyle biten her çalışma dönemi sonrası artarak sürdü. Şube Yönetim Kurulu Sayman Üyeliği ve Başkan Yardımcılığı yaptıktan sonra evlilik ve yeni doğan ikiz çocukları nedeniyle tüm ısrarlara karşın son iki dönem yönetim kurullarına aday olmadı. Yönetim Kurulu üyesi olmadığı dönemlerde dahi özveriyle çalışmaların içerisinde yer aldı. Hepimizden daha fazla EMO'yu düşündü ve yaşadı. İçinde bulunduğumuz Şubemizin 26. Çalışma Dönemi'nde de SMM Komisyonu Başkanlığı, Aydınlatma Sempozyumu Sekreterliği ve Oda Onur Kurulu üyeliği görevlerini yürütüyordu.

Onu; ailesi, TMMOB, EMO Merkez ve Şubeleri, TMMOB'ye bağlı odaların İzmir birimleri, meslek odaları, demokratik kitle örgütleri, sevenleri, dostları ve meslektaşları olarak 7 Temmuz Cumartesi günü Elektrik Mühendisleri Odası İzmir Şubesi önünde yapılan törenden sonra Güzelbahçe Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurladık. Daima yanımızda olan, dostluğu ve sevgisine alıştığımız Sabri'siz bir yaşam çok zor olacak. Ancak bizler sık sık buluşmak için O'na gideceğiz, yaptıklarımızı anlatacak, onun bizi dinlediğini bilerek her şeyi onunla paylaşacağız. O yanlış yaptığımızda üzülecek, doğrularımızla sevinecek ama mutlaka her zaman bizimle olacak.

Sadelikle kurulu
özentisiz yaşamı,
birikimli kişiliği,
paylaşımçı ve
örgütsel tavrı ile
hem EMO'nun
hem bizlerin
“bilge”siydi.

YARGILAYALIM... ASMAYALIM... BESLEYELİM...

12 Eylül 1980... Saatler 03.00'ü gösterirken ülkenin tüm kentlerinde, kasabalarında, varoşlarında başlamıştı hareket. Adı "Bayrak Harekatı"ydı. Önceden, aylar öncesinden en ince detaylarına kadar planlanmış, uygulanması için en elverişli ortam beklenmiş, sonunda düğmeye basılmıştı. Artık karanlık günlere uyanacaktı insanlar. Başta Anayasa, kör topal da olsa işleyen demokrasi ortadan kaldırılmış, Parlamento, siyasi partiler, sendikalar, meslek odaları, dernekler, emek örgütleri kapatılmış, üyeleri, aydınlar, sanatçılar, milletvekilleri, kimi siyasi parti liderleri hatta başbakan hapse tıklmıştı. Tam bir insan avı başlatılmış, ülke büyük bir hapishane-işkence evine dönüştürülmüştü. Türkiye İnsan Hakları Vakfı verilerine göre; 1 milyon 683 bin kişi fişlendi, 650 bin kişi göz altına alındı, 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmaktan yargılandı, 517 kişiye idam kararı verildi, 49 kişi idam edildi, 30 bin kişi sakıncalı olduğu gerekçesiyle işten atıldı, 14 bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı, 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışında yaşamak zorunda kaldı, 171 kişinin işkenceden öldüğü kanıtlandı, 189 film yasaklandı, 39 ton gazete ve dergi imha edildi...

Uzakta; okyanusun ötesinde oval ofisteki adam "bizim çocuklar işi başardılar" diyordu yakın çevresine. "Netekim" iş başarılıydı. Aslında yıllar sonra anılarını yazdığı ilk birkaç gün direnişle karşılaşacaklarından çekindiğini yazmıştı ama beklediğinden de kolay olmuştu doğrusu. Artık alanlarda geniş güvenlik önlemleri altında "Sevgili... Hemşerilerim..." diye başlayan nutuklar atabilir, itaat etmeyi özendiren hadislerden alıntılar yapabilir, ülkenin her sorununa bulduğu çözümleri bir çırpıda sıralayabilirdi. "Arkadaşları" da yalnız bırakmazlardı onu. Arkasında yerlerini alır, güneş gözlüklerinin ardından ciddiyetle bakarlardı meydandaki kalabalığa. Çok sonraları yine anılarından anlamıştık ki kapalı kapılar ardında çok da neşeli geçirmiş sohbetleri!

Kimsenin sesinin çıkması mümkün değildi. Bir arada bulunan üç kişi bile pekala örgüt sayılabilir, devletin mümtaz manevi şahsiyetini üzecek şeylere teşebbüs edebilirlerdi. Gazete yazarları ve çizerler; yazılarında, eserlerinde dikkatli olmak durumundaydılar. Yoksa Bölge Sıkıyönetim Komutanından en hafifinden zılgıtı yer, gazeten de kapatılırdı. Derdini Marko Paşaya anlatırdın.

İş başarılıydı! Muhalefet susturulmuş, işçi hakları, toplu sözleşmeler askıya alınmış, sermaye çevrelerine dikensiz gül bahçesi yaratılmıştı. Neydi canım bu sendikaların istedikleri ücretler? Bunları versek maazallah ülke batardı. Üstüne üstlük bir de eğitim-dinlenme tesisleri vardı bu sendikaların. Ne gerek vardı, çalışıyorlar mıydı ki dinlensinler. Derhal kapatılmalıydı. Kapatılacaak... Kapat!

Kapattılar... Ama yabancı sermayeye, onların yerli işbirlikçilerine, vurgunculara alabildiğince açtılar... Ülkenin yoksul insanların binbir fedakarlıklarıyla oluşturulmuş kamu kurumları özelleştirilmeli, devlet küçültülmeliydi. "Devlet dediğin basma pijama mı üretecekti yahu". Okyanusun ötesinden gelen, kısa boylu, gözlüklü tonton söylemişti bunu. Sonraları renklen ve özel kanallara kavuşan televizyonumuzda elindeki kalemini gözümüze sokar gibi "aççık-seççik" söylerdi. IMF ve Dünya Bankası'nda yetişmişti. Ne yazık ki meslektaşta da. Cumhurbaşkanlığı'na yakıştıramayanlara "alışırsınız... alışırsınız..." derdi gülerек...

Alışıldı netekim. Birbiri ardına gelen mucit prenslerine de, şortla tören kıtası denetlemesine de, köşe dönmeceliği insanlarımızın amentüsü haline getirmesine de, yurt dışından dönerek hıdayete erip elini öpen sanatçılara ve papatyalara da alıştık...

Ama alışmayalım artık! Unutmayalım...

12 Eylülü yapanlar yaptıklarını kalıcı kılmak, yargılanmalarını engellemek için, Anayasalarına adı geçici olan ama bir türlü geçmeyen 15. Maddeyi koydurdular. Bugün dünyanın en geri ülkelerinde bile darbeciler yargılandı, yargılanıyor. Üzerinden 26 yıl geçmiş olmasına karşın ülkemizde bu başarılamadı. Değil başarmak siyasi partilerimiz söyleminde dahi bulunamıyor. Ne demokratik açılım paketi, ne anayasa değişiklik önerisi, ne de AB direktifinde yer alamıyor. Bu yapılamadan, yakın tarihimizle yüzleşmeden ülkede demokrasiden bahsetmek, demokrasi alanında açık alınla yürümek mümkün değil.

Gelin kayıp kuşağın, 78 kuşağının çağrısını hep bir ağızdan haykıralım.

Yargılayalım..

Asmayalım, besleyelim...

EMO İzmir Şubesi Bülteni Eylül 2006 Sayı : 196

Dostum, Kardeşim, Yoldaşım . . .

Bugün seni kaybettiğimizi derin bir acı ile öğrendim.

Dönüp geriye baktığımda ne çok şeyi paylaştık, ne az şey yaşadık! Zira yapılacak o kadar iş ve mücadele önümüzdeydi.

Seni geç tanımış olmanın üzüntüsünü duyuyorum. Bu üzüntü aslında; senin yüreğindeki insan sevgisiyle, çevrene yaydığın ışıkla, karşılıksız paylaşmaya açıklığıyla, dostluğu sınırsız sunabilmenle velhasıl adam gibi adam olmanla büyüyor, büyüyor . . .

Askerlik için geldin, tezkereyi alıp ceketinle yalnız bir insan olarak merhaba dediğin İzmir'e ve ülkeneye ne çok şey verdin.

Yapayalnız bu kentte başladığın yaşamın ne yazık ki kısa oldu be Sabri . . .

Ama cebinde pırıl pırıl insanlar biriktirdin. Bu nedenle Can Baba'nın sözüyle uğurlanmayı hak edenlerden oldun.

Onurlu, ilerici ve devrimci duruşunu, yüzündeki gülümseyişini hiç unutmayacağım.

"Aşk olsun sana çocuk. Aşk olsun!"

Seni sonsuzluğa uğurluyoruz, yerin ve dost sıcaklığın hep bizimle olacak.

Hoşçakal arkadaşım!

Elk. Müh. Musa Çeçen-06.07.2007

Değerli dostum Sabri,

EMO topluluğu seninle birlikte üretken, özverili, örgütlülük bilinci üst seviyede çok değerli bir üyesini, yöneticisini yitirdi.

Bense yirmi yıldır tanımakla gurur duyduğum, doğruluktan, dürüstlükten hiç ödün vermeyen, demokrasiyi yaşantısının her anında taşıyan, önerilerine gereksinim duyduğum, görüşlerine en çok güvendiğim bir can dostumu yitirdim.

Gülümseyen gözlerinde hep var olan umut ışığında yaşantım boyunca hiç unutmayacağım.

İyi ki seni tanıdım.

Arkadaşın Macit

Sevgili Yoldaşım,

TMMOB'nin ve demokrasi güçlerinin yiğit neferi Sabri yoldaşım.

Seni tanımakla seninle yol yürümekle ne kadar şanslı olduğumu anlatamam. Ayrıca özel dostluğumuz için yazacak kelime bulamıyorum.

EMO, TMMOB ve Türkiye demokrasi güçleri yiğit bir neferini kaybetti. Mütevazı, gösterişsiz, inancılı tavrıyla Sabri yoldaşımız hepimize örnek oldu ve olmaya devam edecektir.

Buradaki kalabalık da gösteriyor ki ne kadar birleştirici bir kişiliğin olduğunu.

Seni unutmayacağız ve unutmayacağız . . .

Hüseyin Yeşil- TMMOB Yönetim Kurulu II. Başkanı

Sevgili Yol Arkadaşım Sabri,

Seninle çok uzun olmasa da yaklaşık 12 yıllık bir tanışıklığım oldu. Üç dönem birlikte çalışma şansını elde ettim. Senin duyarlılığın, sorumluluk duygun ve samimiyyetin inan ki her ortamda bana cesaret verdi.

Sen, dürüsttün paylaşımcıydın

Sen, ilkeli bir insandın

Sen, demokrattın, mücadelecıydın

Sen, İzmir Şube'nin görev adamıydın

Sen, EMO'nun neferıydın

Sen, evinin direğiydın

Ama en önemlisi,

Sen "birini bir koluma, diğerini bir koluma aldığımda dünyam değişiyor" dediğin, varlığını onların geleceklerine adadığın Deniz ve Zeynep Duru'nun biricik babalarıydın.

Sinsi bir hastalık seni bizlerin arasından aldı. Ama inan ki, seni hiç ama hiç unutmayacağız. Sen her zamanki halinde hep kalbimizdesin.

Rahat uyu Sabri...

Olgun Sakarya-07.07.07

Sevgili Aksüt

Seni İzmir Şube Başkan Yardımcılığın ve Onur Kurulu Üyeliğın süresince yakından tanımaya başladım. Kuşkusuz seni daha eski dostların, arkadaşların daha iyi anlatacaklardır. Benim sana en fazla yakınlaştığım dönem hastalığın nedeniyle Ankara'ya geldiğın son 20 günde oldu. İlk geldiğın gün hastanede sana hoş geldin deyip öpüp sarıldık. Bilemezdik bu sarılışın aynı zamanda veda sarılışı olduğunu.

Sonra ameliyattan çıkışın ve seni uzaktan selamlayışımız. Çok umut vericiydin o an. Ama olmadı. "Emboli dolayısıyla 19 gün süren nöbetlerimiz başladı. İzmir'den hergün arkadaşlarımız nöbete geldiler. Önümüzdeki haftanın nöbet çizelgesini de hazırlamışken doktorlar 6 Temmuz sabahı nöbeti durdurdular.

Seni, aileni ve dostlarını tanıdığım için huzurluyum. Çok erken kaybettiğimiz için derin üzüntü içindeyim.

Hoşçakal, rahat uyu. Tanıdığım en düzgün insan...

Hüseyin Önder

Sevgili Sabri,

Seni bu sayfalarda tanımlamak çok zor. Kimse kendine ve sevdiğine ölümü yakıştıramıyor. Bu yüzden her ölüm erkendir.

Kısa yaşadın. Dolu yaşadın. Maalesef iyi yaşadın diyemiyorum. Yarım kaldı umutların.

"Kötü bir geçmiş, bozuk bir sicilin oldu senin. Yine de tersini yazacak kalan sağlar" (Akif Kurtuluş) diyor şair. Egemenler beğenmese de biz senin için iyi şeyler yazmaya devam edeceğiz.

Hoşça kal sevgili dostum.

Ali YİĞİT

Sevgili Kardeşim,

Sesimi duyacağın hissederek yazmak istedim. Yaşama verdiğın tüm emekler için, liseli Sabri'yi nasıl tanıdıysam o günkü duruşundan hiç ödün vermeden yaşadığın için, bu kadar güzel dostları yaşamına sığdırdığın için seni kutluyorum, seni seviyorum. Ben yaşadıkça uğurladığım tüm sevdiklerimle birlikte bende yaşayacaksın. Uğurlar olsun Sevgili Sabri, kardeşim, arkadaşım.

Güleren Ar

17 Haziran 2007
Ankara'ya uğurlama

Sevgili Abicim,

Yaşarken tüm mirasını paylaştın benimle. O güne kadar çevrendeki tüm insanlarla paylaştığın mirasını. Sevgini, dürüstlüğü, düşüncelerini, mücadele biçimini, kısacası insan olduğumu bana hissettirecek tüm güzel öğretilerini paylaştın benimle.

Ameliyat sonrası yaşamın bilincinde olduğum son iki gününü paylaştın benimle. Hiçbir kitap, hiçbir film, hiçbir öğreti, hiçbir ilişki, bende bu denli izler bırakmadı. Seni tanıdığım için çok mutluyum, seni kaybettiğim için çok üzgün.

Elimde olsaydı seni yaşatmaya söz verirdim, ama veremedim. Ancak duygularını, düşüncelerini, mücadeleni, öğretilerini yaşatmak, yaşamak ve çevrendeki insanlara aktarmak için sana söz veriyorum.

Özcan Uğurlu-07.07.07

Sabri;

Şimdi bu dünyada "yok" musun? Bu dünya şimdi "SABRİ" siz mi? Çocuktan daha Nereye...? Nereye...?

Şinasi Karaoğlu
İlk gençliğinin yoldaşlarından

YOKSUN

Çok şey mi beklemiştik hayattan yoksa.
Biraz huzur, biraz sevgi,
Biraz da barış ve demokrasi.
Şimdi ne kaldı bize sunulan
Bir kanlı neşterin ucunda soluklarımız.
Çabaladık, yıprandık, gecemizi gündüzümüze kattık
Sonunda gene eşit olduk bak
Birkaç parça pırlanta ile
Bir avuç taşlı kuru toprak.
Ne mali sorunlar, ne de güvenli bir yaşam.
İşsizlik ise hiç önemli değil artık
Pasaport'ta çay içerken
Vapur düdüklüleri karışmayacak martı çığlıklarına
Ne de yeşil çimenlerin üzerinde dolaşacak minik adımlar

Bir başka yaşam bu belki de
Belki de bir zeytin ağacının altında
Yakalamak dinginliği
Hep yaşıyormuş gibi
Hatırlanmak sağır yüreklerde

Arkadaşım, Dostum
Çok zor oluyor sana ardından yazmak
Sesini duymak istiyorum, ihtiyacım var arıyorum
Ama sen yoksun.

N. Sedat Gülşen-07.07.07

Bugün 9 Temmuz. Sabri'yi kaybedişimizin 3.günü. Ne o aradı ne de ben ona ulaşabildim. Yıllardır aramadan geçmeyen günlerden sonra ne zor bir bekleyiş.

Aynı ismi (.....) takmıştık birbirimize. Kim ararsa arasın diğerimizden önce o kelimeyi söylemek için yarışmıştık.

Çok şey konuşmuştuk, ölümü de. Kimin diğerinin arkasından konuşacağını da. Bu sen olmalısın, derdim o karşı çıkardı. Zaten daha doğru daha sakin düşündüğünden hep onun dediği olurdu. Keşke bu kez yanılıyaydı. Ama konuşamadım arkasından.

Hastalığı çok hızlı, çok gereksizdi. Karşı çıktığı adaletsizliğin ölüm içinde geçerli olduğunu sanki ispat etti. Ama biz bunu zaten öğrenmiştik.

Şimdi kim arayacak, kim toparlayacak, kim nasıl olmamız gerektiğini yaşamıyla öğretecek. Kardeşimizi kaybettik. Ölüm artık uzak dur bizden. Daha fazla yaşamak için değil daha fazla yaşatmak için.

Mehtmet Güzel

Diyelim ki, ağır ameliyatlık hastayız,
yani, beyaz masadan
bir daha kalkmamak ihtimali de var.
Duymamak mümkün değilse de biraz erken gitmenin kederini
biz yine de güleceğiz anlatılan Bektaşî fıkrasına,
hava yağmurlu mu, diye bakacağız pencereden,
yahut da yine sabırsızlıkla bekleyeceğiz
en son ajans haberlerini.

Diyelim ki, dövüşölmeye değer bir şeyler için,
diyelim ki, cephedeyiz.
Daha orda ilk hücumda, daha o gün
yüzükoyun kapaklanıp ölmek de mümkün.
Tuhaf bir hınçla bileceğiz bunu,
fakat yine de çıldırısıya merak edeceğiz
belki yıllarca sürecekle olan savaşın sonunu.

Diyelim ki, hapisteyiz,
yaşımız da elliye yakın,
daha da on sekiz sene olsun açılmasına demir kapının.
Yine de dışarıyla beraber yaşayacağız,
insanları, hayvanları, kavgası ve rüzgârıyla
yani, duvarın arkasındaki dışarıyla.

Yani, nasıl ve nerde olursak olalım
hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak...

Bu dünya soğuyacak,
yıldızların arasında bir yıldız,
hem de en ufaklarından,
mavi kadife de bir yıldız zerresi yani,
yani, bu koskocaman dünyamız.

Bu dünya soğuyacak günün birinde,
hattâ bir buz yığını
yahut ölü bir bulut gibi de değil,
boş bir ceviz gibi yuvarlanacak
zifiri karanlıkta uçsuz bucaksız.

Şimdiden çekilecek acısı bunun,
duyulacak mahzunluğu şimdiden.
Böylesine sevelecek bu dünya

"Yaşadım" diyebilmen için..

Nazım Hikmet

